

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania K. C.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 22 maja 2024 r.,

skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 21 lutego 2023 r., sygn. akt III AUa 1239/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

II. zasądza od K. C. na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z odsetkami o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c. - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 maja 2017 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, po uzyskaniu z Instytutu Pamięci Narodowej informacji z 2 marca 2017 r. (Nr [...]) o przebiegu

służby K. C., ponownie ustalił wysokość jego emerytury policyjnej, poczynawszy od 1 października 2017 r., na kwotę 2.069,02 zł.

Decyzją z 30 maja 2017 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, po uzyskaniu z Instytutu Pamięi Narodowej informacji z 2 marca 2017 r. (Nr [...]) o przebiegu służby K. C., ponownie ustalił wysokość jego renty inwalidzkiej, poczynawszy od 1 października 2017 r., na kwotę 1.000,00 zł, przy czym wskazał, że nie wypłaca się renty inwalidzkiej z uwagi na posiadanie prawa do korzystniejszej emerytury policyjnej.

Od powyższych decyzji odwołał się ubezpieczony K. C.. Postanowieniem z 25 listopada 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie, zaś postanowieniem z 10 maja 2021 r. podjął postępowanie, a następnie postanowieniem z 9 sierpnia 2021 r. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 19 maja 2022 r. (sygn. akt VII U 2490/21) oddalił odwołanie (pkt 1) oraz odstąpił od obciążania ubezpieczonego K. C. kosztami procesu (pkt 2). W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone postępowanie umożliwiło ustalenie, że w spornym okresie od 16 marca 1981 r. do 31 lipca 1990 r. ubezpieczony pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa i w związku z tym dopuszczalne i prawidłowe było wydanie przez organ rentowy decyzji o obniżeniu emerytury oraz renty inwalidzkiej osoby odwołującego się w oparciu o przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. Sąd I instancji wskazał, że dokonując analizy prawnej niniejszej sprawy miał na uwadze treść uchwały Sądu Najwyższego z 16 września 2020 r., podjętej w sprawie o sygn. akt III UZP 1/20.

Po rozpoznaniu sprawy, na skutek apelacji odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 19 maja 2022 r., Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 21 lutego 2023 r. (sygn. akt III AUa 1239/22), oddalił apelację oraz zasądził od odwołującego się na rzecz organu rentowego kwotę 480 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania

apelacyjnego. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd I instancji, ustalając stan faktyczny, oparł się na całokształcie zebranego materiału dowodowego, należycie go rozważył i wskazał, jakim środkiem dowodowym dał wiarę, przedstawiając prawidłową ich ocenę, którą właściwie uargumentował. Całość podjętych ustaleń faktycznych Sądu I instancji, przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu wyroku, zasługuje zatem na akceptację. Ustalenia te, jako prawidłowe i znajdujące oparcie w materiale dowodowym, Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne. Sąd odwoławczy podzielił także ocenę prawną, jakiej dokonał Sąd I instancji. Sąd Apelacyjny w pełni podzielił zatem ustalenie Sądu I instancji, że ubezpieczony przyczyniał się do rozwoju systemu totalitarnego. Przez cały sporny okres służby w pełni dobrowolnie i sumiennie wypełniał swoje obowiązki, czerpiąc z tego korzyści. Z analizy dostępnej dokumentacji wynika wniosek, że ubezpieczony był wyróżniającym się, zaangażowanym funkcjonariuszem, jego praca była wielokrotnie wynagradzana przez przełożonych. Ubezpieczony świadomie wypełniał zadania państwa totalitarnego, uczestnicząc w systemie zniewolenia i stosowania represji politycznych wobec osób nieprzychylnych ówczesnej władzy. Dokumenty znajdujące się w aktach osobowych ubezpieczonego wskazują na jego indywidualne działania związane z naruszeniami praw i wolności obywatelskich.

W skardze kasacyjnej z 12 czerwca 2023 r. pełnomocnik K. C. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 21 lutego 2023 r. w całości, zarzucając orzeczeniu:

1. naruszenie art. 15z¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COYID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i rozpoznanie sprawy przez Sąd II instancji w składzie jednego sędziego, podczas gdy nie było to konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i 31 ust. 3 Konstytucji RP), w związku z czym prowadziło do nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c.;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 2 Konstytucji RP poprzez jego błędną wykładnię opierającą się na przeświadczeniu, że arbitralne obniżenie

wysokości świadczenia rentowego nie narusza zasady ochrony praw nabytych i zasady sprawiedliwości społecznej, a także zasady zaufania obywatela do państwa i tworzonego przez nie prawa, wynikających z zasady demokratycznego państwa prawnego, podczas gdy stanowi ono rażące naruszenie tych zasad i godzi w istotę ubezpieczenia społecznego skarżącego;

3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 15c w zw. z art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu... (zwanej dalej: „ustawą zaopatrzeniową”) (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 723 z późn. zm.) poprzez jego błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, że K.C. w spornym okresie pełnił służbę, która może być określona jako służba na rzecz totalitarnego państwa, co uzasadniałoby obniżenie wysokości przysługujących skarżącemu świadczeń emerytalno-rentowych, pomimo niewykazania okoliczności świadczących o winie indywidualnej, podczas gdy obniżenie wysokości świadczeń emerytalno-rentowych może być dokonane tylko na podstawie analizy indywidualnego toku służby i winy funkcjonariusza z tym związanej, w oparciu o dowody świadczące o osobistym naruszaniu praw obywatelskich w trakcie wykonywania czynności służbowych, co przyznał sam Sąd Najwyższy w uchwale z 16 września 2020 r. (sygn. akt: III UZP 1/20);

4. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 67 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że obniżenie wysokości świadczeń emerytalno-rentowych jest proporcjonalne i uzasadnione z punktu widzenia sprawiedliwości społecznej, podczas gdy nie zaistniały przesłanki ku obniżeniu wysokości świadczeń, a obniżenie owo stanowi przejaw nieuzasadnionego w żadnym stopniu działania władzy publicznej, za to godzącego w prawo do zabezpieczenia społecznego;

5. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów oraz wywiedzenie wniosków nielogicznych z poczynionych ustaleń i zastosowanie domniemania winy byłego funkcjonariusza resortu bezpieczeństwa za wszelkie przekroczenia w zakresie działalności określonych jednostek, w

których pełnił służbę, pomimo odmiennej interpretacji wskazanej przez Sąd Najwyższy w uchwale III UZP 1/20.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania w innym składzie, zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, od organu na rzecz skarżącego wg norm przepisanych, rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pełnomocnika skarżącego. Ewentualnie, w razie spełnienia przesłanek z art. 398¹⁶ k.p.c., o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zmianę zaskarżonego orzeczenia, tj. przyznanie świadczeń emerytalno-rentowych w wysokości sprzed wydania zaskarżanych decyzji.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej pełnomocnik skarżącego uzasadnił tym, że w przedmiotowej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i z tego wynika potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. art. 15c oraz art. 13b ustawy zaopatrzeniowej. Zachodzi także przesłanka nieważności postępowania, z uwagi na fakt, że skład Sądu orzekającego w II instancji był sprzeczny z przepisami prawa. Występują w sprawie również istotne wątpliwości w zakresie wykładni materii ustawowej, dotyczącej konstytucyjnych praw obywatela. Zastosowane w niniejszej sprawie regulacje ustawowe wywołują również rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik organu rentowego wniósł o wydanie przez Sąd Najwyższy postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania, a z ostrożności o oddalenie skargi kasacyjnej, jako nie mającej uzasadnionych podstaw, oraz zasądzenie na rzecz organu rentowego od Odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w przedmiotowej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia i merytorycznego jej rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych

elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej został sporządzony w niniejszej sprawie w sposób niewłaściwy, bez respektowania wymogów zawartych w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Wymaganie określone w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. nie jest tożsame z określonym w art. 398⁴ § 2 k.p.c., co oznacza, że skarżący powinien odrębnie przytoczyć podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie i odrębnie uzasadnić wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawet jeżeli argumentacja prawna może się w pewnym zakresie pokrywać. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może dążyć do przerzucania na Sąd Najwyższy ciężaru doszukiwania się argumentów o zasadności przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Pozorne wyodrębnienie, oddzielenie czy uzasadnienie wniosku nie może wywoływać skutku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli skarżący nie dopełnił obowiązku skonstruowania wywodu prawnego, pozwalającego na uznanie, że przepisy, których naruszenie zarzuca, zostały w rzeczywistości wadliwie zastosowane (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lutego 2024 r., I CSK 962/23, Legalis nr 3053474). Uzasadnienie wniosku, stanowiące w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych (którymi Sąd Najwyższy jest związany z mocy art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i oceny prawnej w sprawie - nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarga kasacyjna, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, nie zawiera uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania – art. 398⁴ § 2 k.p.c., jeżeli nie ma w niej wywodu prawnego nawiązującego do określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie, i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 309/07, Legalis nr 174724). Należy przy tym podkreślić, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej nie może być powołaniem okoliczności dowolnych, istotnych tylko w ocenie samej strony. Muszą one ściśle nawiązywać do przesłanek przyjęcia

skargi wskazanych w art. 398⁹ k.p.c., ale nie mogą ograniczyć się do ich ogólnikowego powołania czy wręcz przytoczenia (por. *T. Ereciński*, w: *T. Ereciński* (red.), Kodeks, art. 398⁴, Nb 11). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno wskazywać na występowanie w sprawie jednej z okoliczności wymienionych w pkt 1–4 § 1 art. 398⁹ k.p.c. i uzasadniać w wywodzie prawnym, że okoliczność ta rzeczywiście występuje. Te elementy skargi kasacyjnej badane są przez Sąd Najwyższy w ramach przedsądu, kiedy podejmowana jest decyzja o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania (zob. *T. Szanciło* (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1-458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023).

Pełnomocnik skarżącego wskazuje, że w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne – nie uzasadniając w ogóle swojego stanowiska w tym zakresie. Tymczasem powołując się na przesłankę, jaką jest istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, należy w uzasadnieniu wniosku sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu – czego strona skarżąca w ogóle nie uczyniła. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd II instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a także w związku

z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11, Legalis nr 490620; postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, Legalis nr 797138; z 27 lutego 2019 r., I CSK 447/18, Legalis nr 1880000 i 28 stycznia 2021 r., III PSK 19/21, Legalis nr 2528902). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, Legalis nr 261010; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, Legalis nr 158082; z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, Legalis nr 174062; z 20 lutego 2019 r., IV CSK 351/18, Legalis nr 1875501; z 12 lutego 2021 r., IV CSK 437/20, Legalis nr 2555688 oraz z 9 marca 2021 r., III CSK 219/20, Legalis nr 2540231). Ponadto "istotne zagadnienie prawne" jest istotne w tym znaczeniu, że nie było dotychczas rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a zatem jego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla praktyki orzeczniczej sądów - tylko wtedy wykazany zostałby publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, której podstawowym celem jest wkład w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2008 r., II PK 351/07, Legalis nr 170164 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17, Legalis nr 1781391 i z 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, Legalis nr 1781827). Istotne zagadnienie powinno się charakteryzować "nowością", która uzasadniałaby potrzebę jego analizy ze strony Sądu Najwyższego (T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023). Strona skarżąca nie wykazała, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z istotnym zagadnieniem prawnym, tym bardziej, że Sąd Najwyższy zajmował się już wykładnią art. 15c oraz art. 13b ustawy zaopatrzeniowej – chociażby w przywoływanej przez stronę skarżącą uchwale w sprawie o sygn. III UZP 1/20.

Jeżeli natomiast chodzi o podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut nieważności postępowania to wskazać należy, że Sąd Najwyższy bierze pod

rozważę z urzędu, w granicach zaskarżenia, kwestię nieważności postępowania przed sądem II instancji (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998 Nr 5, poz. 81, z glosą A. Szpunara, OSP 1998 Nr 5, poz. 93; z 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000 Nr 12, poz. 220; oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2013 r., II CSK 720/12, Legalis nr 803992; z 12 czerwca 2020 r., V CSK 22/20, Legalis nr 2396879; z 25 sierpnia 2020 r., II CSK 44/20, Legalis nr 2490666 i z 9 października 2020 r., I CSK 32/20, Legalis nr 2489233 oraz T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023). W niniejszej sprawie brak jest jednak jakichkolwiek podstaw do podejmowania przez Sąd Najwyższy czynności w tym zakresie z urzędu. Zdaniem skarżącego, w sprawie zachodzi nieważność postępowania, w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c., z uwagi na rozpoznanie sprawy w składzie jednego sędziego na posiedzeniu niejawnym. Jak jednak wynika z art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 oraz w ciągu roku od odwołania ostatniego z nich, w sprawach rozpoznawanych według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego; prezes sądu może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na szczególną zawłość lub precedensowy charakter sprawy. Rozpoznanie sprawy przez Sąd Apelacyjny w składzie jednego sędziego było zatem zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Orzekanie przez sąd drugiej instancji w składzie trzech sędziów jest bowiem fakultatywne. Natomiast wykładnia przepisów, do których odwołuje się skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przyjęta w mającej moc zasady prawnej uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22 (OSNP 2023 nr 10, poz. 104, str. 5), obowiązuje od dnia podjęcia tej uchwały. Wskazana uchwała nie może mieć wobec tego wpływu na ocenę zgodności z prawem składu Sądu drugiej instancji, skoro Sąd ten wydał zaskarżony wyrok przed jej podjęciem.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[SOP]

[ms]